

UBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Profesoara / Freida McFadden. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-335-6

821.111

Traducător: **Mihaela Apetrei**

Redactor: **Roxana Nacu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE TEACHER

Copyright © 2024 Freida McFadden

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN

PROFESOARA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

Să sapi un mormânt e o treabă al dracului de grea.

Mă doare tot corpul. Mușchi pe care nici nu știam că-i am țipă de durere. De fiecare dată când ridic lopata și mai scobesc nițel în țărână, simt cum mi se înfige un cuțit într-un mușchi de sub claviculă. Credeam că acolo nu-s decât oase, dar este limpede că m-am înșelat. Practic, am devenit conștientă de fiecare fibră din corp, și toate mă dor. Foarte tare.

Mă opresc doar pentru o clipă, aruncând lopata cât colo, ca să-mi mai menajez palmele pline deja de bășici. Îmi șterg sudoarea de pe frunte cu dosul antebrățului. Acum, că a apus soarele, temperatura a scăzut sub limita înghețului, judecând după pojghița de gheață de pe jos. Însă după prima jumătate de oră nici n-am mai simțit frigul – mi-am scos haina de aproape o oră.

Cu cât sap mai adânc, cu atât mai ușor devine. Primul strat de pământ a fost aproape imposibil de străpuns, dar la momentul acela aveam un partener care să mă ajute. Acum am rămas doar eu.

Mă rog, eu și *cadavrul*. Însă acesta nu-mi va fi de prea mare ajutor.

Scruțez întunericul din groapă. Pare un abis, deși în realitate nu-i mai adâncă de jumătate de metru. Cât de mult trebuie să mai sap? Se spune că e necesar să aibă aproape doi metri, dar presupun că astea sunt standardele pentru mormintele „oficiale”. Nu pentru cele nemarcate, din mijlocul pădurii. Însă, având în vedere

că nimeni nu trebuie să descopere cine a fost îngropat aici, cu cât mai adânc va fi, cu atât mai bine.

Mă întreb cât de gros trebuie să fie stratul de pământ pentru ca animalele să nu-l miroasă.

O pală de vânt face să-mi înghețe stratul de transpirație de pe piele și mă cutremur. Cu fiecare minut care trece, temperatura scade tot mai mult. Trebuie să mă întorc la treabă. Totuși, o să mai sap un pic, pentru siguranță.

Ridic încă o dată lopata și nu știu de care durere din trup să mă plâng mai întâi. În acest moment, câștigătoare sigure sunt palmele – mă dor mai tare decât orice altceva. Ce n-aș fi dat să fi avut o pereche de mănuși de piele. Însă n-am avut la îndemână decât unele mari și pufoase, cu care nu pot prinde bine lopata. Așa că în cele din urmă a trebuit să lucrez cu palmele goale, pline de bășici, în ciuda durerii.

Cât groapa a fost mai puțin adâncă, am putut săpa de pe margine. Dar acum singurul mod în care pot continua este dinăuntru mormântului. Aparent, aduce ghinion să stai într-un mormânt. Într-adevăr, până la urmă tot într-o groapă de-asta sfârșim cu toții, dar nici nu trebuie să ispitim soarta. Din păcate, acest lucru nu mai poate fi evitat acum.

Înfig încă o dată lopata în pământul uscat și tare și ciulesc urechile. Aici, în pădure, totul este tăcut în afară de vuietul vântului, dar sunt aproape sigură că am auzit ceva.

Trosc!

Încă o dată... Ca și când s-ar rupe o ramură în două, deși nu-mi dau seama dacă zgomotul vine din față sau dindărăt. Mă îndrept de spate și mijesc ochii în întuneric. Oare e cineva acolo?

Dacă este, am dat rău de tot de necaz.

– E cineva acolo? strig cu o voce ca o șoaptă răgușită.

Niciun răspuns.

Strâng tare coada lopeții în mâna dreaptă, ascultând cât de atentă pot. Îmi țin respirația, reducând la tăcere șuierul aerului care îmi intră și iese din plămâni.

Trosc!

Altă creangă ruptă în două. De data asta sunt sigură. Și nu doar că aud limpede trosnetul, dar pare și mai aproape decât ultima oară.

Aud și zgomotul frunzelor strivite sub pași.

Simt cum stomacul mi se face ghem. Nu e chip să scap din asta basma curată. Nu am cum să pretind că este doar o uriașă neînțelegere. Dacă mă vede cineva, s-a terminat. Sunt terminată. Cătușe clănțănindu-mi pe încheieturi, sirenele mașinilor de poliție urlând, o viață în închisoare, fără posibilitatea de eliberare condiționată – și toată distracția aferentă.

Însă apoi zăresc în lumina lunii imaginea de-o secundă a unei veverițe țopăind spre lumină. Când trece pe lângă mine, sub greutatea trupului ei mic mai plesnește o crenguță. Veverița dispăre în poiană și pădurea se scufundă din nou în tăcerea ei mormântală.

Deci nu era nimeni. Doar un animal sălbatic. Ce mi se părea zgomot de pași era provocat de lăbuțele acelea țopăind grăbite prin pădure.

Las să-mi scape un oftat de ușurare. Pericolul a trecut, dar socotelile nu sunt încheiate încă. Nici pe departe. Și nu am timp de pauze. Sunt nevoită să sap în continuare.

În cele din urmă, va trebui să îngrop cadavrul acesta înainte de răsăritul soarelui.

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL I

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

EVE

Oamenii îmi spun neîncetat cât de norocoasă sunt.

Îmi spun că am o casă frumoasă, o carieră care mă împlinește și primesc tot timpul complimente pentru pantofii pe care îi port. Dar nu mă mint singură. Când ceilalți îmi spun că sunt norocoasă, știu că nu se referă la casă, carieră sau pantofi. Se referă la soțul meu. Se referă la Nate.

Nate se spală pe dinți, fredonând ca pentru sine. Aproape un an de zile ne-am spălat pe dinți unul lângă altul, dimineața, până să-mi dau seama că fredonează același cântec. *All Shook Up*, al lui Elvis Presley. Când l-am întrebat despre asta, a râs și mi-a spus cum l-a învățat maică-sa că piesa asta durează exact două minute, pe ceas, adică exact cât ar trebui să-ți periezi dinții.

Am început să urăsc melodia aia cu fiecare fibră a ființei mele.

Același nenorocit de cântec în fiecare dimineață, timp de opt ani de căsnicie. Probabil că aș fi putut rezolva problema dacă nu ne-am fi spălat zilnic pe dinți în același timp, dar așa am apucat să facem. Încercăm să fim cât mai eficienți în privința timpului petrecut în baie dimineața, având în vedere că plecăm amândoi odată și mergem în același loc.

Nate scuipe pasta de dinți în chiuvetă, apoi se clătește. Am terminat și eu cu spălătul, dar tândălesc pe acolo. El ia sticluta cu apă de gură și face gargară cu lichidul acela aspru, albastru.

— Nu știi cum suportți chestia aia, comentez eu. Mie mi se pare că are gust de acid.

Scuipe apa de gură în chiuvetă și râde la mine. Are dinți perfecți. Drepti și albi, dar nu atât de albi încât să simți nevoia să te uiți în altă parte.

— Este *reconfortant*. Curățenia, înainte chiar de puritate, înțelegi tu.

— E oribil.

Mă cutremur.

— Doar să nu mă săruți după ce ai făcut gargară cu porcăria aia.

Nate râde și presupun că pentru el e amuzant, fiindcă oricum mă sărută rar. Un pupic superficial când ne despărțim dimineața, unul când ne salutăm seara, la venirea acasă, și încă unul când mergem la culcare. Trei sărutări pe zi. Și viața noastră sexuală este la fel de reglementată – doar în prima sâmbătă a lunii. La început era în fiecare sâmbătă, apoi la două sâmbete și, de doi ani încoace, ne-am înțepenit în programul actual. Sunt tentată să trec sexul și în calendarul nostru comun de pe iPhone, ca programare recurentă.

Iau uscătorul de păr ca să îndepărtez ultimele urme de umezeală, iar Nate își trece mâna prin părul scurt, castaniu, apoi ia lama să se bărbierească. Mă uit în oglindă la imaginea noastră alături și e greu să nu recunosc că, dintre noi doi, el este de departe cel mai arătos. Nu există niciun dubiu în această privință.

Am un soț incredibil de chipeș. Dacă ar face cineva un film despre viața lui, i-ar contacta pe cei mai sexy actori de la Hollywood ca să joace rolul lui Nate.

Păr scurt, dar des, castaniu-închis, trăsături cizelate, un zâmbet asimetric și adorabil, iar acum, când și-a cum-părat setul de greutate pe care-l ține la subsol, pieptul a început să i se transforme într-o masă de mușchi.

Eu, pe de altă parte, sunt categoric banală. Am avut la dispoziție treizeci de ani ca să mă obișnuiesc cu ideea asta și am făcut pace cu faptul că ochii mei, de un căprui noroios, nu vor avea niciodată sclipirea aceea jucăușă pe care o au ochii lui Nate, că părul meu de un castaniu tern nu va face niciodată altceva decât să-mi atârne inert pe scalp și că niciuna dintre trăsăturile mele nu are dimensiunea potrivită pentru fața mea. Sunt prea slabă – numai unghiuri periculos de ascuțite și nicio formă arcuită care să atragă atenția în vreun fel. Dacă cineva ar face un film despre viața mea... Ei bine, n-are niciun rost să vorbim despre asta, pentru că așa ceva ar fi imposibil. Oamenii nu fac filme despre femei ca mine.

Când ceilalți spun că sunt norocoasă, ceea ce vor să spună de fapt este că nu-s deloc de nasul lui Nate. Însă el e ceva mai în vârstă decât mine, așa că am măcar avantajul ăsta.

Ies din baie ca să termin cu îmbrăcatul, iar Nate mă urmează în același scop. Aleg o bluză albă, apretată, pe care o închid până în gât; o asortez cu o fustă bej, pentru că în New England sunt doar trei luni cu vreme de purtat fustă – patru, dacă avem noroc. După ce-mi pun ciorapii, încălț o pereche de pantofi Jimmy Choo cu toc cui. Abia după ce îmi strecor tălpile în ei observ că Nate mă privește, cu cravata cafenie atârându-i lejer la gât.

— Eve.

Știi deja ce urmează să spună, totuși sper că n-o va face.

— Îmm?

— Pantofii ăia sunt noi?

— Aștia? întreb eu fără să ridic privirea. Nu. Îi am de ani de zile. De fapt, cred că i-am purtat și anul trecut, în prima zi de școală.

— Oh. OK...

Nu mă crede, dar coboară privirea spre propriii pantofi – o pereche de mocasini care chiar sunt de ani de zile – și nu mai spune nimic. Niciodată nu ridică tonul când e supărat. Uneori mă dojenește pentru lucruri pe care n-ar fi trebuit să le fac, dar nici măcar asta n-o mai face prea des în ultima vreme. Am un soț admirabil de echilibrat. Iar în această privință presupun să sunt într-adevăr norocoasă.

În timp ce-și încheie nasturii de la manșetă, Nate aruncă o privire la ceas.

— Ești gata de plecare? Sau vrei să luăm ceva rapid la micul-dejun?

Suntem amândoi profesori la Liceul Caseham, iar azi e prima zi de școală. Eu predau matematică, el predă engleză. Probabil că este cel mai popular profesor din liceu, mai ales acum, după plecarea lui Art Tuttle. Shelby, prietena și colega mea, mi-a spus că Nate s-a plasat în capul listei făcute de fetele din clasa a douăsprezecea cu profesorii cei mai atrăgători din școală. A câștigat detașat.

Când plecăm dimineața, rareori mergem cu aceeași mașină. Pare de-a dreptul ostentativ că plecăm din același loc, mergem în același loc și, cu toate astea, circulăm cu două mașini, dar Nate pleacă întotdeauna mai târziu de la școală și nu vreau să stau după el. Însă azi, fiindcă e prima zi de școală, mergem împreună.

— Hai să mergem, îi spun. O să beau o cafea la școală.

Nate dă din cap. El nu ia niciodată micul-dejun – spune că nu-i face bine la stomac.

Pantofii cu toc Jimmy Choo țcăne încântător pe podea, în timp ce mă îndrept spre ieșirea din casa noastră cu etaj. Casa e mică – am plătit-o din două salarii de profesor –, dar abia am luat-o și în multe privințe e casa visurilor mele. Avem trei dormitoare și Nate vorbește despre cum, în viitorul apropiat, o să umplem cu copii două dintre ele, cu toate că nu-mi dau seama cum să îndeplinim acest obiectiv la nivelul actual de intimitate. Am renunțat la contraceptive cu un an în urmă, doar ca să „vedem ce se întâmplă”, iar până acum nu s-a întâmplat absolut nimic.

Nate se așază pe locul șoferului, în mașina lui Honda Accord. Ori de câte ori mergem undeva împreună, luăm mașina lui și conduce el de fiecare dată. Este parte din rutina noastră. Trei săruturi pe zi, sex o dată pe lună și Nate conduce întotdeauna.

Sunt atât de norocoasă. Am o casă minunată, o carieră care mă împlinește și un soț blând și manierat, ba pe deasupra și incredibil de arătos. În timp ce Nate se înscrie pe șosea și pornește spre școală, nu mă gândesc decât la cât mi-aș dori ca un camion să rateze oprirea la stop, să izbească Honda în plin și să ne ucidă pe amândoi într-o secundă.

CAPITOLUL 2

ADDIE

Aș da orice să nu fiu nevoită să cobor din mașina asta.

Mi-aș tăia tot părul. Aș citi *Război și pace*. Drace, m-aș arunca în foc ca să nu trebuiască să trec pragul ușilor ăloră de la intrarea în Liceul Caseham. Nu știu cum să spun mai bine de-atât. *Nu vreau să merg la școală.*

— Am ajuns! spune mama cu voioșie și absolut inutil, de altfel, fiindcă văd și eu că a parcat chiar la intrarea în școală. Nu sunt *chiar atât* de proastă, în ciuda felului în care mi-au mers toate anul trecut.

În dimineața asta m-a adus ea, cu Mazda ei gri; probabil a știut că, dacă merg cu bicicleta la școală, așa cum am făcut în ultimii doi ani, nu e nicio șansă să ajung până la liceu. Așa că și-a luat o zi liberă de la spitalul local unde lucrează ca asistentă și mă cocoloșește pe mine, ca să se asigure că ajung la liceu în prima zi de școală.

Mă uit pe geamul din dreptul meu la clădirea din cărămidă roșie cu patru nivele, care a devenit o parte atât de importantă a vieții mele din ultimii doi ani. Mă frec la ochi, epuizată de trezirea la o oră de-a dreptul stupidă, în această dimineață, ca să pot ajunge aici la timp. Îmi amintesc entuziasmul din primele zile ale clasei a noua, la liceul Caseham. Mi-a plăcut viața din liceu

— nu eram foarte populară și aveam note de-a dreptul mediocre, dar nu a fost rău deloc.

Până când a devenit rău.

Mi-am petrecut toată vara având grijă de copiii vecinilor și făcând campanie pentru abandonarea școlii, din toamnă. Totuși, în Caseham nu există decât o singură școală publică, iar școlile private nu ni le permitem. Am fi putut încerca să mă înscriu la o școală din alt oraș, dar pentru mine ar fi fost prea departe ca să merg cu bicicleta, iar autobuzul școlar n-ar fi venit până aici ca să mă ia. Mama mi-a explicat toate astea cu multă răbdare de fiecare dată când am implorat-o să se mai gândească.

— Poate, spun eu plină de speranță, aș putea face școala acasă?

— Addie, oftează ea, serios acum.

— Nu înțelegi.

Îmi strâng rucsacul la piept, dar nu fac nicio mișcare să-mi desfac centura de siguranță.

— Toată lumea o să mă urască.

— N-o să te urască nimeni. N-o să-și amintească nimeni.

Nu mă pot abține să nu pufnesc. Oare mama a *întâlnit* vreodată un elev de liceu?

— Vorbesc serios.

Oprește motorul, chiar dacă am parcat într-o zonă unde n-ar trebui să lași mașina, și e posibil ca în orice clipă cineva să strige la noi să ne mișcăm mai repede.

— Adolescenții nu sunt interesați decât de ei înșiși. Nimeni n-o să-și mai amintească ce s-a întâmplat anul trecut. Nu-i pasă nimănui.

Se înșală amarnic. Se înșală îngrozitor și total.

Evident că până la urmă ne claxonează cineva. Mai întâi se aude un singur claxon, apoi alte câteva, iar